

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 168/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. K. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd rozhodnutiami Odboru hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru sp. zn. PPZ-307/OHCP-BA-R-01-2002 z 24. mája 2002, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. PPZ-808/UHCP-CP-2002 z 20. septembra 2002 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SŽ-o-NS 49/2004 z 31. januára 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2005 doručená sťažnosť M. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv a slobôd rozhodnutiami Odboru hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru sp. zn. PPZ-307/OHCP-BA-R-01-2002 z 24. mája 2002, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len

„ministerstvo vnútra“) sp. zn. PPZ-808/UHCP-CP-2002 z 20. septembra 2002 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 SŽ-o-NS 49/2004 z 31. januára 2005.

V sťažnosti sťažovateľ okrem iného uviedol, že *„Rozhodnutím Odboru hraničnej a cudzineckej polície Bratislava - úradu hraničnej a cudzineckej polície P PZ, Bratislava č. p.: PPZ-307/0HCP-BA-R-01-2002 zo dňa 24. 5. 2002 v spojení s rozhodnutím o odvolaní č. p.: PPZ-808/UHCP-CP-2002 Ministerstva vnútra SR z 20. 9. 2002, ktorým bolo moje odvolanie zamietnuté v zmysle § 26 ods. 2 písm. b) zák. č. 48/2002 Z. z., bol porušený zákon, ktorý sa na mňa v čase rozhodovania ešte nevzťahoval, pretože na môj prípad mal byť ohľadne predĺženia prechodného pobytu ešte použitý zákon č. 73/1995 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov.*

Dedukcie v rozhodnutí Ministerstva vnútra SR, že môžem byť záťažou pre systém sociálneho a zdravotného poistenia SR, vykazujú známky zjavnej diskriminácie cudzincov voči občanom SR, sú preto proti zásadám humanity a ochrany ľudských práv a slobôd k dodržiavaniu ktorých sa SR zaviazala.

Rozhodnutia správneho orgánu vôbec nezohľadnili, že v čase rozhodovania som už prakticky splnil podmienky pre priznanie štátneho občianstva SR, resp. pre trvalý pobyt, pretože som na území SR pracoval a podnikal nepretržite od r. 1993 (...) a taktiež som si plnil všetky podmienky vyžadované Slovenskou republikou pre prechodný pobyt. Bližšie sú tieto okolnosti odôvodnené v mojom odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu a doložené príslušnými dôkazmi ako aj uvedené v žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu, podanej na NSSR dňa 25. 3. 2003“.

Sťažovateľ namieta ďalej to, že bol porušený zákon aj rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-NS 49/2004 z 31. januára 2005, a to § 47 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože rozhodnutie bolo doručované jeho právnej zástupkyni do vlastných rúk v mieste trvalého bydliska, hoci ona sa zdržiavala u svojich rodičov na adrese prechodného pobytu a po poštu chodila len trikrát do mesiaca. To malo za následok, že jeho odvolanie, inak včas podané, bolo najvyšším súdom zamietnuté.

Pokiaľ ide o návrh na rozhodnutie vo veci samej, tento nebol v sťažnosti špecifikovaný.

Keďže sťažnosť sťažovateľa neobsahovala náležitosti požadované ustanoveniami § 20, § 50 a § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), splnenie ktorých je predpokladom začatia konania pred ústavným súdom, ústavný súd 10. mája 2005 sťažovateľa vyzval na odstránenie nedostatkov sťažnosti. Vo výzve doručenej jeho právnej zástupkyňi 13. mája 2005 ústavný súd poučil sťažovateľa o skutočnostiach, ktoré musí obsahovať návrh na začatie konania pred ústavným súdom (akej veci sa týka, kto ho podáva, proti komu smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy, aby presne označil, ktoré základné práva alebo slobody sú podľa neho porušované, a zároveň bol upozornený na neprípustnosť návrhu v prípade nepreukázania, že vyčerpal opravné prostriedky alebo právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov).

Na základe tejto výzvy bolo ústavnému súdu 31. mája 2005 doručené podanie sťažovateľa označené ako „*odstránenie nedostatkov podania*“, v ktorom označil niektoré skutočnosti, ktoré neboli uvedené v pôvodnej sťažnosti, najmä žiadal ústavný súd, aby zrušil rozhodnutie ministerstva vnútra z 20. septembra 2003 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn.

1 SŽ-o-NS 49/2004 z 31. januára 2005, ako aj rozhodnutia na nich nadväzujúce, ale podstatnú časť nedostatkov svojho podania neodstránil a ani v doplňujúcom podaní neoznačil, ktoré jeho konkrétne základné práva alebo slobody boli postupom označených orgánov porušené.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Vychádzajúc z obsahu podaní sťažovateľa označených ako „*Ústavná sťažnosť*...“ a „*odstránenie nedostatkov podania*“ ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že je sťažovateľ zastúpený právnu zástupkyňou, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

Ústavný súd konštatuje, že i keď z návrhu na začatie konania je zrejmé, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, sťažovateľ v stanovenej lehote napriek výzve ústavného súdu a poučenia o možnosti odmietnutia jeho sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí vo svojich podaniach neoznačil a neodôvodnil, ktoré jeho základné

práva podľa ústavy alebo medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách boli rozhodnutiami označených porušovateľov porušené [§ 50 ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

Sťažnosť neobsahuje ani návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a nezrozumiteľná, keďže neumožňuje identifikovať, ktoré základné práva a slobody sťažovateľa a ktorým porušovateľom boli porušené, prípadne akých konkrétnych ďalších opatrení smerujúcich k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 282/04).

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podaní sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa advokátkou konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísané ústavou a zákonom o ústavnom súde, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2005